

De tien stammen

[Toespraak Epe 22 juni 2025]

Lieve broeders en zusters, geachte aanwezigen,

In het jaar 505 voor Christus was er een jonge koning in Juda.
Hij was toen 26 jaar oud.
Hij heette Josia.
En deze Josia gaf opdracht de bouwvallige gedeelten van de tempel te herstellen.
Tijdens het herstel van de tempel werd onder de puinhopen een boekrol gevonden.
Het was de boekrol van de wet van Mozes.
De hogepriester Hilkia gaf die boekrol aan de schrijver Safan.
En de schrijver Safan ging met die boekrol naar koning Josia om verslag uit te brengen...

Koning Josia hoort van de schrijver Safan dat het wetboek van Mozes gevonden is.
En dan wordt dit wetboek aan hem voorgelezen.
En dan is Josia verbijsterd.
Hij scheurt zijn kleren.
En hij weent...

En dan zendt koning Josia de hogepriester Hilkia, de schrijver Safan, en enkele van zijn vertrouwelingen naar de profetes Hulda om God te raadplegen over de inhoud van de boekrol.
Want Josia weet uit die boekrol dat er ramspoed over zijn stad en haar bewoners zal komen...

En dan laat God aan Josia weten dat Hij zijn tranen heeft gezien.
En God zegt dat Hij hem zal bewaren voor de ramspoed die gaat komen...

U bent een uniek schepsel.
Voor u en na u is er niemand, die is zoals u.
U leeft in de 21^e eeuw.
Een eeuw van geweld en desinformatie.
De godsdienstige wereld is een puinhoop.
En dan vertelt iemand aan u dat honderdtwintig jaar geleden in de puinhopen van de christelijke kerken het evangelie van Paulus is gevonden.
En dan zegt u: 'Vertel me, wat is dat evangelie van Paulus?'
En dan hoort u, dat Christus stierf voor onze zonden, dat Hij werd begraven en dat Hij in de derde dag is opgewekt.
En dat God, door dit werk van Christus, de Redder is van alle mensen.
Dat God aan het einde van de aeonen de dood te niet zal doen.
Dat alle mensen dan onsterfelijk met God zullen leven.
Dat ook alle bewoners van het universum dan verzoend zullen zijn met God.
Dat God dan alles in allen zal zijn...

En als u dit hoort, dan bent u verbijsterd.
Uw godsdienstige wereld staat op zijn kop.
En u weent...

U kunt uw tranen niet meer bedwingen, omdat het evangelie van Paulus zo overweldigend is.
En ook omdat u beseft dat God uitzonderlijke genade met u heeft.
Dat God het belangrijk vindt dat dit evangelie van Paulus aan *u* bekendgemaakt wordt...

En dan laat God aan u weten dat Hij uw tranen heeft gezien.
En God zegt dat Hij u zal bewaren voor de rampspoed die over de wereld gaat komen...

Velen, zo niet allen, in deze zaal, zijn gelovigen van het evangelie van Paulus.
Een gelovige van het evangelie van Paulus zijn, is niet vanzelfsprekend.
Integendeel.
Het is zelfs heel erg uitzonderlijk.

Er zijn drie landen in de wereld, waar het evangelie van Paulus gepredikt wordt.
Die drie landen zijn de Verenigde Staten, Duitsland en Nederland.
De gelovigen van het evangelie van Paulus noemen zich ook wel concordante broeders.
Dat komt omdat zij een concordante vertaling van het Nieuwe Testament gebruiken.
De concordante gemeenschap in Nederland is vooral tot bloei gekomen door het werk van Cor vander Hoeven, een leraar Duits, die in aanraking kwam met de concordante literatuur van de Duitse concordante gemeenschap.

Wijlen broeder Cor vander Hoeven was eens op bezoek in het hoofdkwartier van de concordante broeders in Duitsland.
Aan de muur van het hoofdkwartier hing een grote kaart van Duitsland, met op verschillende plaatsen vlaggetjes opgespeld.
Met open mond bekeek Cor vander Hoeven deze kaart.
Hij telde in de gauwigheid wel zo'n 80 tot 100 vlaggetjes.
Hij vroeg: 'Zijn er zoveel concordante gemeenten in Duitsland?'
'Nee', zeiden de Duitse concordante broeders, 'dat zijn individuen.'

In de VS wordt er jaarlijks een conferentie van concordante broeders gehouden.
Op zo'n jaarlijkse conferentie komen dan de concordante broeders uit de gehele VS bij elkaar.
Van zo'n groot land als de VS verwacht je dan honderden aanwezigen.
Nou, dus niet.
Er komen op die jaarlijkse conferenties dan zo'n dertig tot veertig concordante broeders bij elkaar.
Als het er veel zijn, zo'n vijftig tot zestig.
Ze komen dan bijeen in een grote garage van een van de broeders.
Of in een klaslokaal.
Of in een kerkzaaltje.
Afhankelijk van degenen die de conferentie organiseren.

Tien jaar geleden hadden de concordante broeders uit de VS een gastspreker uitgenodigd, die zijn nieuwe boek zou bespreken.
Die gastspreker was zelf niet een concordante broeder.
In de ochtendbijeenkomst sprak de vaste spreker over wie er bij de wegrukking mee zullen gaan.
Hij had uitgelegd dat het er weinigen zullen zijn.
Dat deze wegrukking daardoor een onopvallende gebeurtenis zal zijn.
Deze toespraak viel zo verkeerd bij de gastspreker, dat hij tijdens zijn eigen toespraak in de middag zich niet meer kon beheersen.
Hij sloeg met zijn vuist op het spreektafeltje.
Hij riep: 'Wie denken jullie wel dat jullie zijn... Jullie denken dat jullie de waarheid hebben... Laat me niet lachen... Kijk naar jezelf... er zijn hier 49 aanwezigen... dat hadden er minstens 490 moeten zijn...'
Deze gastspreker verwarde waarheid met aantallen.

Dus, als u af en toe denkt, 'We zijn wel met erg weinig.'
Dat klopt, zo moet het ook zijn.

O, ja?

Ja, in Handelingen 20: 29 spreekt Paulus op het strand van Milete met de oudsten van de ekklesia van Efeze.

In de NBG-vertaling lezen we dan dat Paulus zegt dat bij zijn heengaan grimmige wolven bij hen binnen zullen komen, die de kudde niet zullen sparen.

In de NBG-vertaling is het woordje 'kudde' het Nederlandse vertaalwoord voor het Griekse woord 'poimnion'.

Het Griekse woord 'poimnion' is het verkleinwoord van het Griekse woord 'poimnee'.

'poimnee' is het gebruikelijke Griekse woord voor 'kudde'.

Bijvoorbeeld in Johannes 10:16.

Daar zegt onze Heer: 'En het zal worden één kudde, één herder'.

In het Grieks staat er : 'mia poimnee', 'één kudde'

Als 'poimnee' 'kudde' is, dan is 'poimnion' dus niet 'kudde'.

'Poimnion' is het *verkleinwoord* voor 'poimnee', dus een '*kleine* kudde', een 'kuddetje'.

Als u de NCV gebruikt, de Nederlandse Concordante Vertaling, dan leest u in Handelingen 20:29 dat 'wrede wolven het kuddetje niet zullen ontzien.'

Heel goed, NCV, het is: 'kuddetje'.

Ook in vers 28 van Handelingen 20 gebruikt Paulus het woord 'poimnion', 'kuddetje', dit keer voor het geheel van alle gelovigen van zijn evangelie.

Dat betekent dus, dat wanneer wij het over het kuddetje van het evangelie van Paulus hebben, in de tijd van Paulus zelf, dat wij dan niet in grote aantallen moeten denken.

Nu zegt u misschien: 'Oké, een kuddetje, dus. Maar hoe groot was dat kuddetje van Paulus?'

Laten we een poging wagen, om het aantal te schatten.

In Romeinen 16 noemt Paulus 33 mensen in de ekklesia van Rome.

Aan sommige namen voegt hij toe: 'en de broeders met hen,' of: 'alle heiligen met hen'.

Laten we eens veronderstellen, dat er, gemiddeld, bij iedere naam, die in Romeinen 16 genoemd wordt, zes broeders bij hen aangesloten zijn.

Dit brengt het totaal op zo'n 200 leden van de ekklesia in Rome.

Paulus vestigde veertien ekklesia's, voor zover wij weten, die in zijn brieven en in het boek Handelingen genoemd worden.

Maar, laten we zeggen, dat er twintig ekklesia's waren, en laten we ook aannemen dat iedere ekklesia evenveel leden telde als de ekklesia in Rome.

Dit brengt het totaal op zo'n 4000 gelovigen – 4000 gelovigen die het evangelie van Paulus hebben aanvaard.

Dit was in de hoogtijdagen van Paulus.

Laten we dit aantal gelovigen eens plaatsen in de wereld van zijn tijd.

Rond het jaar 70 waren er circa 250 miljoen mensen op aarde.

In die tijd leefden er ongeveer 5 miljoen Joden, in en buiten het land.

Deze Joden hadden in Jeruzalem een tempeldienst, velen gingen iedere sabbat naar de synagoge, en zij waren bekend met de wet van Mozes.

Van die Joden waren er, volgens Handelingen 21:20, tienduizenden gelovigen van het besnijdenis-evangelie, die allen ijveraars voor de wet waren.

En er waren, zoals gezegd, zo'n 4.000 gelovigen van het evangelie van Paulus.

Deze gelovigen waren dus een kleine minderheid in de wereld tijdens de hoogtijdagen van Paulus.

In de laatste dagen van Paulus' leven, in zijn afscheidsbrief, de tweede brief aan Timotheus, zegt Paulus tegen Timotheus: 'Dit weet jij, dat allen in Asia mij verlaten hebben.'

Asia was het gebied waar Paulus het meest gepredikt had.
En nu hebben allen in Asia Paulus en zijn evangelie verlaten.

Hoe kwam dat?

Dat had Paulus al aangekondigd, in de al eerder genoemde tekst in Handelingen 20.
Daar zegt Paulus over de grimmige, wrede wolven, die het kuddeetje niet zullen sparen, dat die wolven ‘mannen uit hun eigen midden zullen zijn, die verdraaide dingen spreken en de leerlingen wegtrekken, achter zichzelf aan.’

Wat zijn die verdraaide dingen, die deze mannen uit hun eigen midden zouden spreken?

De aanwijzingen hiervoor vinden we in de eerste brief aan Timotheus.

In 1 Timotheus 4:10 lezen we in de NBG-vertaling: Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Heiland is voor alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen.’

Ik wil allereerst er nog even op wijzen dat er in de Griekse grondtekst niet het woordje ‘voor’ staat, dus *niet* een Heiland voor alle mensen en voor de gelovigen, in de betekenis van: ten behoeve van. Er staat in de Griekse tekst: ‘Sōter (Redder) pantōn anthrōpōn (van alle mensen) en: ‘malista pistōn (vooral van gelovigen).

Het Nederlandse vertaalwoord ‘voor’, in de betekenis van: ‘ten behoeve van’ vinden we bijvoorbeeld in 1 Korinte 15: Christos apethanen (Christus stierf) huper: dat is voor (ten behoeve van) tōn hamartiōn hemōn, onze zonden.

Deze opzettelijk foutieve vertaling in de NBG van 1 Timotheus 4:10 is gemaakt onder invloed van de theologie van de christelijke kerken.

God als Redder wordt door de Kerken als een aanbod gezien.

Voor (d.i. ten behoeve van) alle mensen.

Je kan dan als mens dat aanbod van God wel of niet aannemen.

Daarmee wordt de mens dus beslissend in zijn redding.

Volgens de NBG-vertaling redt *God* niet, maar de mens redt zichzelf.

Want de mens moet zo verstandig zijn om het aanbod van God aan te nemen.

Als u het aan een kerkganger vraagt, zal hij tegen u zeggen: ‘Ik heb toch voor God gekozen?’

Gerard heeft vorige week zondag nog met u over dit onderwerp gesproken.

Hij vroeg toen: Kent u God als de Pottenbakker?

Gerard heeft toen aan u uitgelegd dat wij niet voor God kiezen.

Maar dat God ons kiest.

God heeft voor de nederwerping van de wereld ons al voorbestemd.

Hij heeft ons tijdens ons leven geroepen.

Hij heeft onze harten geopend.

Hij heeft ons geloof gegeven.

Alles is Zijn werk.

Toen de NBV (de Nieuwe Bijbelvertaling) gemaakt werd, hebben de vertalers al het wetenschappelijk bewijsmateriaal bekeken.

Er was geen één oud-Grieks manuscript, dat het woord ‘huper’ in 1 Timotheus 4:10 had.

Zij hebben 1 Timotheus 4:10 toen heel correct vertaald met: God is de Redder van alle mensen’.

Maar het gaat mij nu vooral om het eerste deel van dit vers.

Daar zegt de NBG: Hierom getroosten wij ons grote inspanning...

In de NBV: Hiervoor strijden wij...

In de NCV lezen we: ‘Want hierom worden wij beschimpt...
En in de Statenvertaling: ‘Want hiertoe worden wij versmaad...

We lezen dus in de Nieuwe Bijbelvertaling: ‘Hiervoor strijden wij...’

De NBG spreekt van ‘grote inspanning’.

De woorden ‘strijden wij’ van de NBV en ‘grote inspanning’ van de NBG is de vertaling van het Griekse woord ‘agōnizometha’, dat ‘wij-strijden’ betekent.

En wij lezen in de NCV: wij worden beschimpt’ en in de Statenvertaling: ‘wij worden versmaad’. Deze vertalingen ‘wij worden beschimpt’ en ‘wij worden versmaad’ zijn gebaseerd op een ander Grieks woord ‘oneidizometha’, uit een andere Griekse grondtekst.

Er zijn ongeveer 3.000 oud-Griekse manuscripten bekend van de boeken van het Nieuwe Testament.

In die oud-Griekse manuscripten zijn onderlinge tekstverschillen aanwezig.

De eerste editie van die oud-Griekse manuscripten met die onderlinge tekstverschillen verscheen in 1516 van de hand van Erasmus.

In de eeuwen daarna verschenen diverse andere edities, waarvan op dit moment de Griekse tekst van Nestle Aland de meest bekende is.

De Griekse tekst van Nestle Aland wordt door bijna alle Bijbelvertalers wereldwijd gebruikt.

Deze wetenschappelijke grondtekst van het Nieuwe Testament heeft ook een zogeheten tekst-kritisch apparaat.

Het tekst-kritisch apparaat geeft een overzicht van de gevonden Griekse manuscripten waarin die tekst en diens varianten voorkomen.

Bij de Griekse tekst van Nestle Aland in 1 Timotheus 4: 10 zien we achter het woord ‘agonizometha’ een ‘1’ in superscript.

Die ‘1’ staat onder de Griekse tekst in het tekst-kritisch apparaat.

In het tekst-kritisch apparaat worden alle varianten in de tekst van 1 Timotheus 4:10 aangegeven.

De aanduiding {hoofdletter C} tussen accolades in het tekst-kritisch apparaat betekent dat er een aanzienlijke mate van twijfel bestaat of de tekst moet zijn ‘agōnizometha’ of ‘oneidizometha’.

Beide lezingen hebben betrouwbare getuigen.

Nestle Aland kiest, uit dit bewijsmateriaal, in dit vers voor: ‘agōnizometha’, ‘strijden’.

Deze keus van Nestle Aland wordt door de NBG en de NBV gevolgd.

Zoals gezegd, er bestaat een aanzienlijke mate van twijfel of dit de juiste keuze is.

De Textus Receptus, op basis van de tekst van Erasmus, heeft ‘oneidizometha’, ‘smaden’, vandaar dat de Statenvertaling dit in zijn tekst heeft.

De NCV, de Concordante Nederlandse Vertaling is gebaseerd op de Concordant Greek Text.

De editor van de Concordant Greek Text koos ook voor ‘oneidizometha’, ‘smaden’.

Vandaar dat de vertaling van de NCV heeft: ‘wij worden beschimpt’.

Of het nu ‘strijden’ of ‘gesmaad worden’ is, het is duidelijk dat Paulus en zijn medewerkers werden gesmaad om dit getuigenis, dat God de Redder is van alle mensen, en het leverde hen veel strijd op. Dit kunnen wij, als hedendaagse volgers van het evangelie van Paulus, beamen.

Zeg maar eens tegen kerkmensen dat God de Redder is van alle mensen.

Zij zullen reageren alsof zij door een wesp gestoken worden.

Zij zullen u vriendelijk verzoeken hier verder niet over te spreken.

Waarom niet?

Nou, u tast met deze uitspraak het fundament van hun geloof aan.

Het fundament van hun geloof is dat gelovigen, zij dus, na hun dood naar de hemel gaan.

De ongelovigen, de rest van de mensheid, gaan na hun dood naar de hel.

Bent u lid van een kerkgenootschap, en u spreekt in het openbaar over dat God de Redder is van alle mensen, dan zullen zij u uit hun kerkgemeenschap zetten.

Juist deze variant-lezing in 1 Timotheus 4:10 'gesmaad worden' geeft ons inzicht in wat er gebeurd is met het evangelie van Paulus.

We zien als het ware de donkere wolken aan de hemel voordat het onheil losbarst.

De boodschap van Paulus, dat de levende God de Redder is van alle mensen, werd gesmaad.

Waarom?

Wel, Paulus schrijft de eerste brief aan Timotheus toen Nero keizer was in het Romeinse rijk.

Keizer Nero was een sadist en een psychopaat.

Zo liet hij bijvoorbeeld christelijke gevangenen in teer dopen en in brand steken, om ze als verlichting te laten dienen tijdens zijn feesten.

Paulus verkondigde dat God de Redder is van alle mensen.

Maar dan zou Nero dus ook gered worden.

Dit was onverteerbaar voor de christenen die slachtoffer werden van Nero's christen-vervolging.

Daarom werd Paulus gesmaad.

Paulus zegt in Handelingen 20, tijdens het gesprek met de oudsten van de ekklesia van Efeze, dat er grimmige wolven, mensen uit hun eigen midden, zouden opstaan, die verdraaide en verkeerde dingen zouden spreken, en de leerlingen daarmee wegtrekken van het evangelie van Paulus.

Waarom stonden die mensen uit hun eigen midden op?

Omdat de boodschap van Paulus gesmaad werd.

En juist die smaad was niet aantrekkelijk voor de geestelijke leiders van het kuddeetje van Paulus.

Om hun machtspositie te beschermen, spraken zij verkeerde, verdraaide dingen.

Wij kunnen ons wel voorstellen wat die verkeerde, verdraaide dingen waren.

Namelijk, dat God niet de Redder is van alle mensen.

Maar dat mensen zoals Nero voor eeuwig in het vuur zullen branden.

En dat vuur zal niet uitgeblust worden.

De hel, dus...

De geestelijke leiders in het vroege christendom wilden niet met het evangelie van Paulus geassocieerd worden.

Vandaar dat de vroege kerkvaders Irenaeus en Tertullianus zeiden dat zij volgelingen van de apostel Johannes waren.

En dat zij de autoriteit van Clemens I, de bisschop van Rome, zagen als een machtsoverdracht van de apostel Petrus.

Op het internet staat een artikel van catholic.com met de volgende, bijna triomfantelijke, uitspraak: 'De vroege Kerkvaders waren stellig overtuigd van de werkelijkheid van een eeuwige hel'.

En dan geeft dat artikel op het internet citaten uit de geschriften van die vroege kerkvaders.

Ik heb deze citaten van die kerkvaders in een eerdere toespraak hier in Epe met u besproken.

De vroege kerkvaders verlaten dus het evangelie van Paulus en trekken het kuddeetje van Paulus achter zichzelf aan.

In het jaar 325, op het concilie van Nicea, wordt door de christelijke kerk officieel afstand genomen van het evangelie van Paulus.

Ook dat heb ik hier in Epe met u besproken.

De kerkvader Augustinus van Hippo leefde zo'n vijftig jaar ná het concilie van Nicea.

Augustinus wordt beschouwd als de belangrijkste kerkvader van het Westen.

Hij heeft de kerkleer van de hel systematisch uiteengezet.

En daarmee ontkende hij dat God de Redder is van alle mensen.

En daarmee nam hij afstand van het evangelie van Paulus.

Ik wil de godsdienstige situatie in de tijd van het concilie van Nicea even met u beschouwen.
Wij zien dan de volgende setting:
Er waren in die tijd 270 miljoen mensen in de wereld.
De Joden, die de tempeldienst hadden, waren rond het jaar 70 voor het grootste deel omgebracht.
Hun tempel was verwoest.
Het overblijfsel van de Joden werd uit het land verdreven en werd, naast de al bestaande diaspora, onder de volken verstrooid.
Het kuddetje van het evangelie van Paulus was verdwenen.
Maar er was wel een grote christelijke kerk met 27 miljoen aanhangers.
De christelijke kerk noemde zichzelf navolgers van de apostelen Johannes en Petrus.
Maar Johannes en Petrus waren volgens Galaten 2 de apostelen van het besnijdenis-evangelie.

De christelijke kerk leert vanaf het moment van het overlijden van de apostelen de eeuwige hel.
Dan komt in de 16^e eeuw de Kerkhervorming.
Ook Luther en Calvijn waren overtuigd van de werkelijkheid van de eeuwige hel.
Het is dan ook niet verwonderlijk dat ook in de Protestante kerken de leerstelling van de hel een fundamenteel beginsel is.

Op de website deeperChristian.com vindt u een lijst van 'Heroes of the Faith'.
In het Nederlands: 'Helden van het Geloof', of, zoals wij dat zouden zeggen de 'Geloofshelden'.
Op die lijst van die geloofshelden staan alle grote namen.
De namen van de grote kerkvaders, de namen van grote predikers uit het verleden.
En alle namen van grote evangelisten, van grote voorgangers van de afgelopen 150 jaar.
Noem ze maar op.
U kent ze waarschijnlijk allemaal...
Maak maar eens een link van zo'n grote naam met het woord 'hel'.
En dan zult u zien, dat vrijwel al deze geloofshelden overtuigd zijn van de werkelijkheid van de eeuwige hel.
Deze grote namen geloven niet dat God de Redder is van alle mensen.
Deze geloofshelden geloven niet in het evangelie van Paulus.

Ja, zegt u, dus?
Nou, zeven jaar geleden sprak ik op een conferentie in Garderen.
Het thema van die conferentie was 1 Timotheus 4: 10.
'God is de Redder van alle mensen, speciaal van de gelovigen'.
Ik hield toen een toespraak over wat een gelovige is.
Ik stelde toen, dat een gelovige iemand is, die gelooft in wat God zegt.
Ik vertelde daarna uitgebreid dat alle kerkgenootschappen de 'hel' prediken.
En dat de kerkgenootschappen daarmee ontkennen dat God de Redder is van alle mensen.
Dat de kerkgenootschappen niet geloven in wat God zegt.
En toen stelde ik mijzelf de vraag of de kerken dus eigenlijk vol met ongelovigen zitten.
En toen gaf ik mijzelf antwoord.
Ik zei: 'Dat zou zo maar eens kunnen'.

Ik kreeg na deze toespraak veel reacties van mensen die zich aan mijn toespraak gestoten hadden.
Zij vonden dat ik veel te hard was geweest voor de kerken.
Ik hield daarna een toespraak in Maarn, en, op verzoek van Herman, ook hier in Epe.
In die toespraak legde ik uit, dat kerkmensen geen ongelovigen op zich zijn, maar dat zij ongelovigen zijn wat betreft het evangelie van Paulus.
Kerkmensen zijn eigenlijk gelovigen van het besnijdenis-Evangelie.

Ik legde ook uit dat het evangelie van Paulus en het evangelie van de besnijdenis twee verschillende bestemmingen hebben.

Dat de gelovigen van het evangelie van Paulus de opname verwachten in verband met onze hemelse bestemming.

En dat de gelovigen van het besnijdenis-evangelie door de grote verdrukking zullen gaan om het koninkrijk op aarde binnen te gaan.

Ik stelde toen de vraag of christenen, die geen gelovigen van het evangelie van Paulus zijn, dan door de grote verdrukking zullen gaan.

Ik gaf mijzelf antwoord.

Ik zei toen: Dat zou zo maar eens kunnen...

Ook aan die toespraak hebben veel toehoorders aanstoot genomen.

En zij vonden mijn conclusies heel onwaarschijnlijk.

Zij konden zich niet voorstellen, dat kerkmensen door de grote verdrukking zullen gaan.

Je praat dan wel over 2 miljard christenen in de wereld, hoor...

Vorig jaar augustus hield ik hier in Epe weer een toespraak.

Ik sprak toen over het wonderlijke verschijnsel dat kerkgangers zich zo aangesproken voelen door het evangelie van het besnijdenis, het evangelie voor Israël.

Ik zei toen, dat als je het DNA van kerkgangers zou kunnen onderzoeken, er waarschijnlijk veel van die kerkgangers Joodse voorouders zouden hebben.

Ik opperde ook dat waarschijnlijk velen van die kerkgangers nakomelingen zijn van de verloren tien stammen.

Ik wist vorig jaar nog niet, dat er steeds meer bewijzen komen dat dit inderdaad zo is.

Ik wil vanmorgen daarom met u een vervolg geven aan de toespraak van vorig jaar augustus.

We gaan eerst naar de Schriften.

Naar het boek Openbaring.

Het is goed om alvast te bedenken dat het boek Openbaring een besnijdenis-geschrift is.

We lezen in hoofdstuk 7 over een schare die niemand tellen kan.

Vers 9-10.

‘Daarnaast zag ik, en zie, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle volk en stammen en natiën en talen stonden voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in hun handen.

En zij riepen met luider stem en zeiden: De zaligheid is van onze God, die op de troon gezeten is, en van het Lam.

Dan lezen we in vers 13-14.

En een van de oudsten antwoordde en zei tot mij: Wie zijn dezen, die bekleed zijn met witte gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen?

En ik sprak tot hem: Mijn heer, u weet het.

En hij zei tot mij: Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking; en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed van het Lam.

Wat is dat precies: de grote verdrukking?

In Openbaring 13 wordt uitvoerig de tijd van het beest beschreven.

Dat aan het beest gegeven wordt om tegen de heiligen oorlog te voeren en hen te overwinnen.

Al degenen die het beest niet aanbidden, zullen gedood worden.

Ook degenen die niet het merkteken van het beest op hun voorhoofd en op hun hand hebben, zullen gedood worden.

Nu lezen we Openbaring 20:4.

En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd aan hen gegeven, en ik zag de zielen van hen die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden, en zij werden weer levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang.

‘De zielen’ van hen die onthoofd waren, in vers 4, is typisch Hebreeuwse beeldspraak voor ‘personen’ die onthoofd waren.

Wij vinden bijvoorbeeld in Handelingen 7:14 ‘En Jozef zond heen om zijn vader Jakob te laten komen en al zijn bloedverwanten, vijfenzeventig zielen.’

‘zielen’ is in dit vers: ‘personen’.

Dus ook in Openbaring 20:4: ‘Ik zag de personen die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God’.

Deze passage in Openbaring 20 is een nadere beschrijving van de schare die niemand tellen kan, die genoemd wordt in Openbaring 7 en van de heiligen die in Openbaring 13 genoemd worden.

Voordat ik de identiteit van die personen met u ga bespreken, wil ik eerst iets over de boodschap van vandaag zeggen.

Mijn vrouw en ik spreken dagelijks over het woord van God.

Zoals u dat ook doet.

En soms is het hart van mijn vrouw dan zó vol van onze beprekingen, dat zij er wel over móet spreken.

Mijn vrouw vertelt dan aan anderen over de toekomstige dingen.

Dat de komst van de Heer misschien wel dichterbij is dan wij denken.

Maar dat er een ark is voordat het onheil over de wereld losbreekt.

Die ark is het evangelie van Paulus.

Toen ik een maand geleden nieuwe informatie kreeg over het onderwerp waar ik vorig jaar met u over sprak, liet ik aan Herman weten dat ik graag weer in Epe zou willen spreken.

Ik had ook data doorgegeven, waarop ik beschikbaar was.

Maar daarna had ik niets meer van Herman gehoord.

Logisch: Herman heeft het altijd druk en had ook nog zijn vijftigjarig huwelijk gevierd.

Ik liet het aan de Heer over.

Als Hij wilde dat ik zou spreken, dan zou hij Herman en Gerard wel aansturen.

Zo niet, dan niet...

Vorige week zondag gaf mijn vrouw aan mij een ingesproken boodschap van Herman.

Op de achtergrond hoorden we de vogeltjes fluiten.

Dat heb je als je, zoals Herman, in de bossen woont.

We keken naar het tijdstip: het was vlak voordat de bijeenkomst in Epe zou beginnen.

Herman vroeg mij in die ingesproken boodschap of ik nog steeds in Epe zou willen spreken.

Ik wist dat Herman vanwege de bijeenkomst in Epe een paar uur niet bereikbaar was.

Ik ging dus naar mijn studeerkamer en dacht na over de ingesproken boodschap van Herman.

Ik dacht ook na over het gesprek met mijn vrouw.

Dat zij onlangs weer met mensen over de toekomstige dingen gesproken had.

Mijn vrouw vond dat zij de mensen moest waarschuwen.

Ik had de Heer gevraagd of ik wel moest spreken.

En hier was de uitnodiging: de ingesproken boodschap van Herman.

Ik wist ook wat ik in Epe zou gaan zeggen.

En dat het geen gemakkelijke boodschap was.
En toen las ik, aan mijn bureau, Amos 3.
Ik lees u enkele verzen voor vanuit de Nieuwe Bijbelvertaling.

‘Brult ooit een leeuw in het struikgewas als hij geen prooi heeft?
Klinkt ooit in een stad de ramshoorn zonder dat haar inwoners bang worden?
En geschiedt er ooit onheil in een stad zonder toedoen van de HEER?
Zo doet God, de HEER, niets zonder dat hij zijn plan heeft onthuld aan zijn dienaren, de profeten.
Een leeuw heeft gebruld – wie zou er niet vrezen?
God, de HEER, heeft gesproken, wie zou er niet profeteren?’

Toen ik dit las, wist ik dat ik in Epe die moeilijke boodschap moest uitspreken.
En toen belde ik in de middag Herman op.
En ik bevestigde dat ik op 22 juni kon komen.
En toen zei Herman: ‘Mooi. Trouwens, ik heb vanmorgen in de dienst al aangekondigd dat jij op 22 juni komt.’
Er was al over mij beslist.
Duidelijker kon het niet zijn.

Nou, hier sta ik dan en ik wil vandaag uw bijzondere aandacht vragen voor de woorden in Openbaring 20:4 ‘het getuigenis van Jezus.’

Ik heb altijd moeite gehad met die uitdrukking hier in Openbaring 20:4 ‘het getuigenis van Jezus’.
Totdat ik begreep dat Openbaring een boek van het besnijdenis-evangelie is.
Daarom wordt hier de aardse naam van onze Heer gebruikt.
Het evangelie van Paulus spreekt over Christus, of over Christus Jezus, de hemelse naam van onze verheerlijkte Heer.

Ook had ik er altijd moeite mee waarom die uitdrukking ‘het getuigenis van Jezus’ betrekking had op de grote schare, die niemand tellen kan.
Want het is duidelijk dat de palmtakken in de handen van de schare die niemand tellen kan, Joodse symboliek is.
De schare, die niemand tellen kan, zijn dan Joden, en zij hebben het getuigenis van Jezus.
Deze schare zouden dan Messiaanse Joden moeten zijn.
Gelovigen van het besnijdenis-evangelie.
Dat is de gebruikelijke uitleg.
Maar ik denk aan iets anders.

Als je aan niet-christenen vraagt wat christenen geloven, dan zullen zij zeggen: Christenen geloven in Jezus en in de Bijbel.
Ik zag onlangs een reportage over de EO-jongerendag.
Overall zag je de naam ‘Jezus’ geprojecteerd.
Sprekers op het podium spraken over Jezus.
Jezus redt en Jezus bevrijdt.
Jezus dit en Jezus dat.
Het getuigenis van Jezus, dus...

Ik was afgelopen maandag in de plaatselijke evangelische boekwinkel.
Daar zie je titels als:
Zicht op Jezus.
Jezus spreekt.
Concreet leven met Jezus.

Waarom Jezus?
Geef mij Jezus...

En als pronkstuk op de boekentafel zag ik een New York Times bestseller, van de schrijver John Mark Comer.

Op de omslag van het boek staat: De weg volgen.

Wat is die weg?

Volgens de omslag van het boek: Bij Jezus zijn, op Jezus lijken, als Jezus leven.

Het getuigenis van Jezus, dus...

Het woord van God spreekt voor zich.

Miljoenen christenen lezen de Bijbel of boeken over de Bijbel.

Zij horen iedere week een toespraak over de Bijbel.

Christenen hebben het woord van God.

In de grote verdrukking worden de gelovigen van het besnijdenis-evangelie onthoofd om het getuigenis van Jezus en om het woord van God.

Die schare, die niemand tellen kan, uit alle volken, natiën en talen, zijn christenen, die geloven in het besnijdenis-evangelie.

Zij hebben het getuigenis van Jezus en het woord van God.

Nou zegt u misschien: De grote verdrukking is toch 'de tijd van benauwdheid voor Jakob'?
Absoluut.

En dan zegt u: 'Dat is toch duidelijk, er komt weer een Jodenvervolging.'

Nou, dat is niet helemaal juist.

O, nee?

Nee, 'Jakob' is niet alleen de Joden, de afstammelingen van de twee stammen Juda en Benjamin.

'Jakob', dat is: Joden en Israëlieten.

'Jakob', dat is: de twee stammen en de tien stammen.

De benauwdheid van Jakob is de benauwdheid van de twee stammen (de Joden) en de benauwdheid van Israël (de tien stammen).

De misvatting dat 'Jakob' alleen 'Joden' zijn, dus de twee stammen, komt zelfs tot uitdrukking in de benaming van de Joodse staat, die in 1948 opgericht is.

In 1949, in het Amerikaanse magazine Newsweek, werd president Truman geciteerd, die zich verwonderde dat de Joodse staat 'Israël' werd genoemd.

President Truman zei: 'Dat is onjuist. Die staat had 'Juda' genoemd moeten worden.'

President Truman had helemaal gelijk.

Na de dood van Salomo werd het rijk in tweeën verdeeld, in twee stammen en tien stammen.

De twee stammen werden Juda genoemd.

En de tien stammen Israël.

Deze breuk is nooit geheeld.

De tien stammen werden door Assyrië gedeporteerd.

De twee stammen door Babylonië.

We lezen in Ezra 1:5 dat de twee stammen uit Babel zijn teruggekeerd.

Met een aantal priesters en Levieten.

Maar de tien stammen zijn niet uit de Assyrische krijgsgevangenschap teruggekeerd.

De tien stammen zijn volgens de gangbare opvattingen verdwenen.

Men spreekt dan van de 'verloren' tien stammen.

Laten we de geschiedenis van die tien stammen eens wat nader bekijken.

In 2 Koningen 15:29 staat dat het gehele land Naftali door Tiglath-Pileser in ballingschap naar Assur werd gevoerd.

In 1 Kronieken 5: 26 staat dat ook de stammen Ruben, Gad en de halve stam van Manasse in het Overjordaanse, door Pul, de koning van Assur, in ballingschap gevoerd werden.

Zij werden gebracht naar Halah, Habor, Hara en de rivier van Gozan.

Deze wegvoeringen vonden plaats rond het jaar 735 voor Christus.

In 2 Koningen 18:11 staat vermeld dat Samaria, de hoofdstad van de tien stammen, door Salmaneser, de koning van Assur, werd ingenomen.

De koning van Assur voerde Israël (d.i. het overblijfsel van de tien stammen) in ballingschap en bracht hen naar Halah, Habor, de rivier van Gozan.

Dit zijn dezelfde plaatsen waar de eerdere ballingen uit Israël naartoe gebracht werden.

En dan staat er in 2 Koningen 18:11 nog bij: en naar de steden van de Meden.

Dat was in 721 voor Christus.

Rond de tijd van de ballingschap van de tien stammen vermeldt de historie dat er een nieuw koninkrijk in Azië ontstaat, het koninkrijk van de Parthen.

Het thuisland van de Parthen grensde aan het grondgebied van de Meden.

De Griekse historicus Diodorus, ca 30 voor Christus, en andere historici uit zijn tijd, beschouwden de Parthen als 'ballingen'.

Deze ballingen, de tien stammen, nu in de historie de Parthen genoemd, breidden zich sterk uit en overheersten in de volgende eeuwen andere provincies, totdat uiteindelijk het rijk van de Meden en Perzen verslagen werd en de koningen van Parthië de macht grepen.

De westgrens van het Parthische rijk was de Eufraat.

Flavius Josephus was een Joods historicus uit de eerste eeuw na Christus.

Over de in zijn dagen in Azië verblijvende tien stammen schreef hij in zijn boek Oudheden, hoofdstuk 11, paragraaf 5.2 :

'... waardoor er slechts twee stammen in Azië en Europa aan de Romeinen onderworpen zijn, terwijl de tien stammen zich tot nu toe voorbij de Eufraat bevinden, en zo'n grote menigte zijn dat het niet in cijfers kan worden uitgedrukt'.

Dus achthonderd jaar nadat de tien stammen naar Azië waren verbannen, vermeldt Josephus dat zij nog steeds bekend waren bij hun Joodse verwanten; dat hun bevolking te talrijk was geworden om te kunnen tellen; en dat de rivier de Eufraat diende als westelijke grens van hun woongebied.

Het woongebied van de tien stammen was het koninkrijk Parthië.

Tweehonderd jaar na Flavius Josephus kwam er een opstand van de Perzen tegen de koningen van Parthië.

Het koninkrijk Parthië werd vervangen door het Perzische imperium van de Sassaniden.

De Perzen slachtten al hun tegenstanders af.

Voor al hun voormalige overheersers, de Parthen.

De Parthen konden niet blijven waar ze waren, maar waar konden ze heen?

Het Romeinse Rijk lag in het westen, de Arabische woestijn en de Arabische zee lagen in het zuiden en in het oosten en noordoosten bevonden zich de zich steeds verder uitdijende oosterse volkeren.

De enige veilige vluchtrichting voor de Parthen was naar het noordwesten.

De Parthen vluchtten over het Kaukasusgebergte en door het gebied van de Zwarte Zee, in de richting van Europa, op de vlucht voor de Perzen en op zoek naar een nieuw vaderland.

Deze val van het koninkrijk Parthië was het begin van de grote volksverhuizingen die in de middeleeuwen in Europa plaatsvonden.

Deze grote volksverhuizing ontstond dus door miljoenen vluchtende Parthen, die later bekend werden onder de namen 'Gothen', 'Vandalen', 'Germanen' en 'Saksen', en die andere volken voor zich uit dreven.

De vluchtende tien stammen in deze volksverhuizing kwamen in grote migratiegolven uit Parthië en passeerden het gebergte de Kaukasus.

Deze gebeurtenis was voor die tien stammen zo bepalend, dat hun nakomelingen 'Kaukasiërs' genoemd werden, het 'Kaukasische ras'.

Het Kaukasische ras is de traditionele historische benaming die aan het blanke ras wordt gegeven. Bij een lijkschouwing vermeldt de lijkschouwer in zijn rapport of het lijk een man of een vrouw is, met als tweede vermelding van welk ras het lijk is.

Hij vermeldt dan, als het slachtoffer blank is: de man of vrouw is Kaukasisch.

Waar bevindt het blanke ras zich?

Voornamelijk in de landen van Europa en in hun voormalige koloniën Noord-en Zuid-Amerika, Zuid-Afrika, Australië en Nieuw-Zeeland.

In deze landen bevinden zich ook honderden miljoenen christenen.

Deze blanke christenen zijn de nakomelingen van de tien stammen van Israëel.

Ik ben ervan overtuigd dat er in de komende jaren nog veel meer details hierover bekend zullen worden.

Niet alleen wordt het Joodse volk steeds meer gehaat in de wereld.

Maar ook de christenen, die in de toekomst als broedervolk van de Joden geïdentificeerd zullen worden, zullen het slachtoffer van vervolgingen worden.

God gaat zijn weg met ieder mens.

God gaat zijn weg met ieder van de 8 miljard mensen die anno 2025 in de wereld leven.

God gaat zijn weg met de 15 miljoen orthodoxe en liberale Joden.

God gaat zijn weg met de christenen in de kerken, de nakomelingen van de tien stammen, die van het besnijdenis-evangelie zijn.

En God gaat zijn weg met ons, hier in Epe, wij die een onderdeel zijn van het overblijfsel van het kuddetje van Paulus.

Iedere week hoort u hier het evangelie van Paulus.

Wat is dat evangelie van Paulus?

- 1) dat wij beseffen dat het evangelie van Paulus onderscheiden moet worden van het evangelie van Israëel, dat door onze Heer hier op aarde en door Petrus en de zijnen verkondigd werd
- 2) dat wij weten dat God zijn voornemen uitwerkt in een serie van tijdsperioden die aeonen genoemd worden
- 3) dat wij geloven in de soevereiniteit van God, dat onze redding gebaseerd is op zijn genade en dat wij daar niets aan kunnen toevoegen of afdoen, en dat Hij ons geloof geeft
- 4) dat wij begrijpen dat de dood een niet-bestaan is, en dat Christus stierf; en dat Hij nog dood zou zijn, als God de Vader Hem niet opgewekt zou hebben.
- 5) dat wij geloven dat, door het kruis van Christus, God alles met Zich verzoent, dat God niet alleen de Redder is van alle mensen, maar dat Hij ook aan alle bewoners van het universum zijn Geest zal geven, zodat God, aan het einde van de aeonen, alles in allen zal zijn.

Ja, zegt u, dat weet ik allemaal.

Helemaal goed.

Bewaak dan, zegt Paulus, het ideale toevertrouwde, door de heilige geest die in ons woont.

Amen